

Timo Kaitaron muistolle

Tiede & edistys -lehden toimituskunnan jäsen Timo Kaitaro menehtyi 4.12.2024.

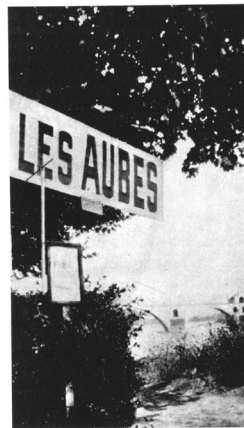
Timo oli mukana lehden toiminnassa 1990-luvulta aina viime syksyyn asti. Toimituskunta jää kaipaamaan hänen erityistä tapansa toimia hienovaraisesti ja samalla tilanteisiin päättäväisesti heittäytyen osana kirjoittavaa, tutkivaa ja julkaisevaa yhteisöä.

Yhdessä viimeisimmistä teksteistään Timo kirjoitti André Bretonin *Nadja*-romaanin kuvituksesta. Kirjoituksen viimeiset sanat sopivat hyvin hetkeen, jossa meillä on muisto siitä, miten Timo oli, ajatteli ja toimi. Puhe on kuvasta, jonka tienviitta näyttää osoittavan Les Aubesiin, paikannimeen joka tarkoittaa ranskaksi ”päivänkoittoja”.

Teksti itse päättyy lainaukseen sanomalehden pikku-utisesta, jossa siteerataan kadonneen lentokoneen lentäjän viimeistä radioviestiä. Breton ei mainitse tätä seikkaa, mutta kyseisen lentokoneen nimi oli Dawn, päivänkoitto. [...] Nadja yritti epätoivoisesti tavoittaa elämän särkyvyyden, avoimuuden ja epävakauden välineillä, jotka väistämättä epäonnistuvat: yhtäältä romaaninkaltaisella narratiivisella rakenteella, joka vaatii sulkeutumaa ja jonkinlaista loppuratkaisua ja toisaalta valokuvilla, jotka mediuminsa ominaisuuksien myötä pysäyttävät liikkeen. Tarinan lopussa kertomus kieltäytyy sulkemasta itseään ja viimeinen kuva on kuva tienviitasta, joka osoittaa kohti toisia paikkoja, joista Nadja on poissa. Bretonin kertomus tuntuu haihtuvan ja katoavan kuin Nadja Bretonin elämästä tai kuten lopussa mainittu lentokone lentäjineen. Elämä jatkuu, ja narratiivi kieltäytyy sulkeutumasta. Jälkeen jää vain avoimia merkkejä ja jälkiä. ■

Bonne-Nouvelle, après avoir, malheureusement en mon absence de Paris, lors des magnifiques journées de pillage dites « Sacco-Vanzetti » semblé répondre à l'attente qui fut la mienne, en se désignant vraiment comme un des grands points stratégiques que je cherche en matière de désordre et sur lesquels je persiste à croire que me sont fournis obscurément des repères, — à moi comme à tous ceux qui cèdent de préférence à des instances semblables, pourvu que le sens le plus absolu de l'amour ou de la révolution soit en jeu et entraîne la négation de tout le reste —; tandis que le boulevard Bonne-Nouvelle, les façades de ses cinémas repeintes, s'est depuis lors immobilisé pour moi comme si la Porte Saint-Denis venait de se fermer, j'ai vu renaître et à nouveau mourir le Théâtre des Deux-Masques, qui n'était plus que le Théâtre du Masque et qui, toujours rue Fontaine, n'était plus qu'à mi-distance de chez moi. Etc. C'est drôle, comme disait cet abominable jardinier. Mais ainsi en va, n'est-ce pas, du monde extérieur, cette histoire à dormir debout.

180

(Photo Valentine Hugo)
Une vaste plaque indicatrice bleu ciel... (p. 182)